

„Păcatul să nu mai stăpânească...”

Cum, când și de ce va înceta păcatul să mai stăpânească

Luni, 19 octombrie 2009

Nica Țenghel

„Dacă zicem că n-avem păcat ne înșelăm singuri, și adevărul nu este în noi”
(1 Ioan 1:8).

„Voi fiți dar desăvârșiți după cum și Tatăl vostru Cel Ceresc este desăvârșit”
(Mat 5:48).

Aceste două versete ne aruncă într-o mare dilemă. Se contrazice Biblia? Ne oferă ea variante, de unde să ne alegem singuri calea către adevăr, realitate, credință? Cum poate fi explicată această contradicție?

Cred că singura explicație acceptabilă este abordarea lor din perspectiva factorului *timp* . Există un timp pentru păcat, și există unul pentru sfințenie, iar când va veni aceasta, păcatul se va volatiliza, va dispărea în hăul morții a doua, de unde și-a ridicat capul hidos, și va face loc neprihănirii eterne, aceea văzută în Hristos.

Recolta nu se strânge oricum și oricând; doar atunci când „vine timpul.” Tot așa, Dumnezeu nu cheamă oaspeții la nuntă oricând, ci doar atunci când Mireasa s-a pregătit, un timp special, pe care îl ratează generație după generație cu o nepăsare amețitoare.

Unde ne aflăm acum?

Avem de-a face cu o Mireasă nepregătită, căreia i se aplică descrierea lui Ioan. În fața noastră se află îndemnul din Matei, să devenim desăvârșiți ca Tatăl nostru, stare pe care nu o putem contesta.

Acum recunoaștem că „avem păcat,” și că ne dorim ca „adevărul” să locuiască în noi. Chestiunea este: Vom mai avea păcat atunci când va veni „adevărul” să locuiască în noi? Nutrea Ioan această speranță? Sau ideea lui este că păcatul va domni pururea în noi, alături de sfințenia lui Dumnezeu?

Nu cred că vreunui părinte îi trece prin cap să cheme prietenii la nunta fiicei lui, când aceasta este la grădiniță și spune poezii de zor. Dumnezeu nu poate binecuvânta eforturile noastre evanghelistice, când nu avem habar de adevăratele valori ale soliei noastre, când umblăm desperați după haine frumoase dar nici măcar nu visăm la haina de lumină care ne așteaptă. Ca pe orice copil, tot ce ne pasionează este joaca și mâncarea.

Dumnezeu ne-a suportat foarte mult în jocul de-a evanghelia, deși demonstrăm an de an că nu suntem capabili să ne asumăm ornamentele sanctuarului. Nu suntem capabili nici să deschidem ușa care îl ține pe Hristos afară, deși susținem că așteptăm să facă El o lucrare în inimile noastre.

Dar cum să lucreze de afară? Cum să lucreze când noi ne tot căznim să ținem legea pe calea noastră?

Eu lucrez în construcții. Din experiență vă spun că există cel puțin două motive pentru care nu voi termina niciodată lucrarea: 1, Nu voi reuși să modific nimic în interior dacă clientul nu-mi permite să intru în casă; și 2, Dacă mă lasă să intru, dar mă trimite acasă când i se năzare lui.

În plus, lucrurile devin și mai complicate dacă începe să mă „ajute,” constatând el că meseria este mai simplă decât și-a imaginat.

Așa trece timpul, și nicio generație nu reușește să scape de sub evaluarea corectă a lui Ioan. Nici nu este dispusă să deschidă ușa Celui care este în măsură să facă lucrarea.

Același Ioan vine cu soluția salvatoare. El a văzut cum vom scăpa de sub tirania păcatului și vom trece la fericita stare descrisă de Domnul în Matei 5. El participă la o scenă viitoare, în care personajul principal suntem chiar noi, poporul lui Dumnezeu de azi. Expresia lui Ioan este *Nunta Mielului*, iar *Mireasa*, biserica Lui, s-a pregătit, deoarece „i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat.”

Despre aceste haine vorbește Martorul Credincios, pe care noi le tot evităm de peste 120 de ani. Ce alienare mintală ne face să tot împingem timpul la infinit în viitor, sperând ca generațiile următoare să accepte ceea ce noi refuzăm, chemarea la Nuntă? De ce să fie posibil în viitor, dar nu în prezent? Ce pot avea tinerii de mâine, iar noi cei de azi nu avem? Cum de nu înțelegem că vine o zi când o generație tot va trebui să facă saltul de la 1 Ioan 1:8 la Matei 5:48?

Prin urmare, cum va înceta păcatul să mai stăpânească peste noi?

Răspunsul, singurul, unicul, netestatul răspuns este NUNTA MIELULUI. Faceți metanoia la Calea consacrată către desăvârșirea creștină, și imediat cerul se deschide la picioarele Frumoasei ca luna, Curatei ca soarele, și Teribilei ca niște

oști sub steagurile ei. Steagurile împărăției neprihănitii, în care păcatul nu poate rezista nicio secundă.

Acesta este marele nostru privilegiu.